

Література

1. Цивільний процесуальний кодекс України від 19 жовт. 2019 р. №1618-IV. Київ: ПАЛИВОДА А.В., 2019. 236 с.
2. Чорнооченко С.І. Цивільний процес: навч. посіб. 3-тє вид., переробл. та доп. Київ: Центр учбової літератури, 2014. 417 с.
3. Сенік С. Особливості участі третіх осіб, які заявляють самостійні вимоги щодо предмета спору, в цивільному процесі: Вісник Львівського університету. Серія юридична. 2015. Випуск 61. С. 308-314.

УДК 347.1(043.2)

Ткаченко В.В., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Філик Н.В., к.ю.н., доцент

ЕЛЕКТРОННИЙ ПРАВОЧИН ЯК ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ ПРАВОЧИН

Актуальність досліджуваної теми зумовлена, в першу чергу, тим, що електронна форма правочину в наш час є досить поширеним явищем. Суспільство за останнє десятиріччя залучає електронні технології до всіх нових сфер життя людини, в тому числі і до відносин в сфері торгівлі, що призвело до – електронної комерції. Проблемою розвитку електронних правочинів виступають не технологічні недоліки, а недосконалість або відсутність правового регулювання зазначених відносин, тому буде корисно приділити увагу вивченню даної теми [4].

Взагалі, електронний правочин є похідним від поняття правочину тому йому притаманні такі ознаки як: є юридичним фактом у вигляді дії; є волевим актом, наділеним специфічними особливостями; спрямований на досягнення цивільних прав і обов'язків. Таким чином, електронним правочинам притаманні ті ж ознаки, що й звичайним правочинам. З цього випливає що, як і правочин у цілому, електронний правочин повинен відповідати загальним вимогам таким як: наявність у суб'єктів правоздатності та дієздатності; відповідність внутрішньої волі сторін їх волевиявленню; законність змісту правочину; укладення правочину у встановленій законом формі [3].

Тоді впливає питання, яка ж різниця між правочином і електронним правочином?

Різниця між традиційними та електронними правочинами полягає у способі обміну сторонами волевиявленнями та іноді в

способі виконання правочину. Різниця полягає також і в методі комунікації сторін на етапі вчинення та/або виконання правочину. Тому саме спосіб вчинення та виконання електронного правочину є ключовою його відмінністю від традиційного. Крім того, характерними рисами електронних правочинів є інтерактивність, безпосередність і мультимедійність пропозицій та реклами.

Отже, під поняттям «електронний правочин» слід розуміти правочин, вчинений та/або виконаний за допомогою електронних засобів комунікації. Так, правочин, вчинений та виконаний за допомогою електронних засобів комунікації, буде однозначно електронним правочином. Тоді як на правочин, який вчиняється без допомоги електронних засобів комунікації (в усній чи письмовій формі), але виконання якого відбуватиметься за допомогою електронних засобів комунікації, буде поширюватись правовий режим електронного правочину. Такий самий режим поширення повинен мати місце й у випадку, коли вчинення правочину відбуватиметься за допомогою електронних засобів комунікації, а виконання – без [3].

Специфікою електронного правочину є властиве йому специфічне «середовище перебування». Адже саме електронний правочин породжує так звані «електронні цивільно-правові відносини». виникнення, зміна чи припинення яких є можливими лише за умови наявності електронних засобів зв'язку.

Якщо ж говорити про специфіку електронного правочину, то його варто відмежовувати від таких понять як:

1) електронного правочину та інтернет-правочину, оскільки електронний правочин є ширшим поняттям за інтернет-правочин, тому що останній передбачає лише один спосіб його укладення – через мережу Інтернет. Крім того, хибно ототожнювати інтернет-правочини з правочинами-on-line, оскільки серед правочинів, для вчинення яких використовується мережа Інтернет, вирізняють як правочини on-line, так й правочини off-line [3];

2) «електронний правочин» та «правочин, вчинений в електронній формі» не є тотожними, оскільки останній не охоплює правочини, вчинення яких відбувається в традиційний спосіб, а виконання – в електронній формі. Тому більш доцільно використовувати поняття «електронний правочин».

Електронний правочин дорівнює письмовий правочин, оскільки відповідає наступним вимогам: а) змістом правочину є волевиявлення особи, спрямоване на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків; б) зміст правочину викладається за допомогою писемності, загальновідомих умовних

знаків, які розташовуються у певному порядку, та фіксується в одному або кількох документах (листах, телеграмах), якими обмінялися сторони; в) матеріальним носієм закріплення документа є будь-який предмет незалежно від його форми, розміру, цілей, для яких він призначається, матеріалу, з якого він виготовляється; г) воля сторін може бути виражена за допомогою телетайпного, електронного або іншого технічного засобу зв'язку; г) правочин має бути підписаний його стороною (сторонами) [3].

Література

1. Цивільний кодекс України: за станом від 26 верес. 2019 р. № 435-IV. Київ: Алерта, 2019. 312 с.
2. Про електронну комерцію: Закон України від 16 лип. 2019 р. № 675-VIII. Київ: Парламентське видавництво, 2019. 14 с.
3. Стефанчук Р.О., Блажівська О.Є. Електронний правочин у цивільному праві України: монографія. Київ: Алерта, 2014. 240 с.
4. Красикова А.В. Гражданско-правовое регулирование электронных сделок. Саратов, 2005. 180 с.

УДК 349.2:349.3(043.2)

Туз А.О., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Вишновецька С. В., д.ю.н., професор

ПРЕДМЕТ І СИСТЕМА ПРАВА СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Відповідно до Конституції України (ст. 46) громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Соціальне забезпечення є системою суспільних відносин, що врегульовують насамперед питання соціального страхування та питання здійснення державою пасивних заходів у разі настання обумовлених законодавством несприятливих для особи обставин чи причин – тобто у разі настання соціальних ризиків.

Щодо питання про предмет галузі соціального забезпечення, то при його розгляді слід звертати увагу на погляди фахівців у сфері соціального забезпечення. Зокрема, один із фундаторів національного права соціального забезпечення І. М. Сирота вважає, що відокремленим «суверенним» предметом галузі права